Ч. 68. Субота 9 цьвітня (27 марта) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Справи угорскі. — Ворохобня в Альбанії.

„Neues Wiener Tageblatt“ доносить, що зараз на першім засїданю палати послів прийде до поіменного голосованя, позаяк славяньска Унїя хоче в той спосіб запротестувати против зарядженя президента палати, внаслїдок котрого поставлено закон о позичцї 182 міліонів корон на першім місци дневного порядку.

„Slavische Korresp.“ доносить, що бар. Бінерт запросив провідників Унїї на день 13 с. м. на конференцию.

„Korresp. Zentrum“ містить статю о ситуациї, в котрій подає, що вже при обговореню справи позички, яку правительство поставило на дневнім порядку без порозуміня з сторонництвами, прийде до вияснення ситуациї.

„Neue fr. Presse“ пише, що становище рускої клюбу в справі пожички ще не порішене. Буде оно зависїти від постави правительства в справі виборчої реформи судової, львівского унїверситету і т. ин.

З Лїберця надходить вість, що всенїмецкий посол Пахер виголосив там бесїду, в котрій заявив, що всенїмцї або теперішнї нїмецкі радикали жадають для себе становища нїмецкого мінїстра земляка, позаяк яко партия найбільше нїмецко-народна мають найбільшу одвічальність народну супротив Нїмців і тому хочуть мати участь в правительстві.

„Neue fr. Presse“ доносить, що бар. Бінерт порозумівав ся з провідниками ческих сторонництв в справі урухомленя ческого сойму. Наради не принесли успіху і нові конференциї не відбудуть ся скорше як під осінь.

З Відня доносять, що угорский мінїстер скарбу Люкач був вчера короткий час в кабінетній канцеляриї, а відтак відбув конференцию з австрийским мінїстром скарбу дром Білиньским. На тій конференциї порушено справу монополю на нафту і сірнички.

Нова мадярска часопись „Vilag“ подає вість, що початок виборчої кампанії викликує серед правительственного сторонництва великі трудности. Перед кількома днями заповідали, що буде оповіщений спис правительственних кандидатів. Тимчасом сего не виконано, бо Кін і Тиса не могли погодити ся що до осіб кандидатів. Кандидати Тиси то відомі староліберали, старші жупани і т. п. люди з часів правительства Тиси, закляті вороги виборчої реформи демократичної.

Тимчасом люди ґр. Кіна мають бути нові, а о скілько можна про них щось дізнати ся, то запевняють про них, що они суть прихильниками загального виборчого права.

Ґр. Тиса вимагає від своїх кандидатів, щоби они отверто в своїх кандидатских промовах виступали против виборчої реформи і нїчого не замовчували, а прямо йшли против призпаня прав виборчих широким народним верствам.

Ґр. Альберт Аппоній, б. коаліцийний мінїстер просьвіти, видав до своїх виборців в Яшберенї обемисту відозву, в котрій подає огляд подій в Угорщинї по занепадї коаліциї. Причини кризи бачить він в ріжници розуміня самостійности Угорщини у народу а з другого боку у Корони. Угода з 1867 р. налягла клятвою на нарід і Корону, бо в нїй є зарід всїх пізнїйших спорів народу з монархом. Король злякав ся нарушеня конституциї і прибігає до загального виборчого права, яко способу виходу з кризи. Виборча реформа мусїла упасти за коаліциї, бо ми не могли дійти з Короною в справах национального поступу до нїякого

---

35)

ПІРАТ.

З анґлїйского — капітана Маррията.

(Дальше).

Човно Едварда було ще кілька сяжнів віддалене від берега і Кляра не думаючи нїчого злого, виймила саме пачку з паперами Франціска ізза пазухи, коли з'явив ся Гевкурст з другої сторони скали, обійшовши їх від сторони моря.

Франціско знов прийшов до себе і зірвав ся, скоро лиш побачив наближаючого ся Гевкурста, аби вхопити за свою рушницю. Але заки єму то удало ся, допав єго Гевкурст і розпочала ся коротка, але страшна борба. Борба мало що не скінчила ся смертию для Франціска, бо Гевкурстови при єго великій силї удало ся кинути свого ворога на землю. Він придавив єму колїнами груди і старав ся удушити єго, обкрутивши єму хустку на шиї. Кляра голосно скрикнула і кинула ся на розбишаку, стараючи ся відтягнути єго від Франціска. Коли повалений на землю Франціско лежав вже напів мертвий, а дївчина кричала з розпукою о милосердіє і всіми силами старала ся уратувати єго, вїхала анґлїйска лодка скоро аж на берег і мов скажений тигр, кинув ся Едвард з добутим мечем на Гевкурста. Він вхопив єго з заду за шию, кинув єго на землю горілиць і розтяв єму шаблею руку, бо він хоч повалений не хотїв Франціска пустити і лише рукою заслапяв ся перед ударами.

— Беріть єго люди! — сказав Едвард, вказуючи на Гевкурста, а приступаючи до Франціска, відозвав ся з огірченєм:

— Та жертва належить до мене!

Але який би він в тій хвили намір не мав, виповнене єго спинила Кляра, що в тій хвили, коли тілько єго пізнала, кинула ся з простертими руками до него і скрикнувши голосно: — Мій Едвард! — зімлїла.

Моряки, що вхопили Гевкурста, глядїли цїкаво і з зачудованєм на то, що діє ся, а Едвард повний нетерпеливости і сумніву, ждав, аж Кляра прийде до сьвідомости, бо хотїв мати певність, як річи стоять. Франціско скоро приходив до себе, а за той час моряки звязали Гевкурста і повалили на землю.

— Едварде, дорогий Едварде! — відозвала ся вкінци Кляра слабим голосом і притулюючись до него — так отже я вйратована і то завдячую лиш тобі, мій дорогий!

Едвард чув, що єго підозрінє було несправедливе, але заздрість ще не цїлком покинула єго.

— Хто то є, Кляро? — спитав поважно.

— То Франціско, Едварде, він не є розбишаком — був моїм оборонцем.

— Га, га! — відозвав ся Гевкурст глумливо, бо зміркував, що є на річи.

Едвард Темпльмор обернув на него питаючий погляд.

— Га, га! Хто він, питаєте? — говорив Гевкурст сьміючи ся — то син капітана. І він не мав би бути розбишакою! Але чого би не сказала жінка, аби лиш ратувати того, кого полюбить.

— Коли ти син капітана — сказав Едвард — то длячого ви оба так завзято бороли ся.

— Бо я саме перед хвилею убив єго проклятого батька.

— Едварде! — сказала Кляра торжественно — тепер нема часу на поясненє, але маю в Бозї надію, що будеш уважати правдою то, що я тобі сказала; не вір тому драбови нїчого.

— Так — додав Франціско, що тепер підняв ся — коли він сказав, що убив капітана, то вірте, бо то правда; але коли ваш внутрішний спокій має для вас яку цїну, то не вірте єму нїчого, що виходило би на некористь тої панї.

— Майже не знаю, що маю думати — говорив тихо Едвард Темпльмор — але як каже та панї, тепер нема часу на поясненє. — Прошу панї — обернув ся відтак до Кляри — моє човно довезе вас або на шунер або на другий корабель: де прикажете. Даруйте, але моя служба не позваляє менї проводити вас.

Кляра поглянула з докором але нїжно на Едварда і з сльозами в очах пустила ся за попереджуючими єї моряками до човна. Між тим приплило вже до берега велике човно фреґати і єго залога вийшла під проводом офіцирів на берег. Моряки з першого човна задержали ся, доки не віддали Гевкурста і Франціска під догляд висїдаючих на берег других моряків, відтак відплили з Клярою до шунера.

порозуміня. Коалиция отже не була обовязана довести до того порозуміня загальної натури.

Про сю неудачу коаліциї каже ґр. Апонїий дословно: „Сю політику ударемнено, бо ми не могли у монарха побороти впливу тих чинників, котрі працюють над розбудженєм всеавстрийскої ідеї а котрі нинї ще мусять вдоволяти ся лише спинюванєм того, щоби угорска национальна ідея не розширила ся, але завтра подумають они вже про позитивні вдобутки, щоби загальним правом виборчим підорвати єдність конституцийну угорского народу і також до сего краю впровадити розклад суспільности. Нарід треба поучити о тім, що упадок коаліцийного правительства єсть побідою староавстрийских впливів.

Ті погляди ґр. Апонїого дуже ясні і вказують, до чого стремить мадярске сторонництво независимців.

„Wiener Allg. Ztg.“ доносить, що в Альбанії вибухла правдива революция і прибирає небувалі розміри. Альбанці ведуть зовсім правильну війну з турецкими войсками, в котрій перевага хилить ся раз на одну то знов на другу сторону. Турецкі войска мали навіть стратити в дотеперішних борбах кілька армат. Розійшла ся навіть поголоска, що Альбанці загрозили Туркам, що удадуть ся під опіку Австриї, коли не буде їм признана автономія, але тії вісти заперечує згадана часопись. В місті Приштинї і в окрузї, котрий є огнищем, оголошено стан облоги і спроваджено велику силу войска.

Новинки.

Львів, дня 8 цьвітня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Львівский висший суд краєвий перенїс старш. официяла канцелярийного, Ів. Калина з Тернополя до Стрия, та іменував старшими официялами канцеляр.: ст. официяла канцел. ad personam в Товстім, Якова Купрата для Тернополя, офіц. канц. Йос. Баабе в Перемишли для Печенїжина і офіц. канц. Генр. Купфермана в Станиславові. — Гал. Дирекция почт і телеграфів перенесла асистента почтового Петра Бріля з Бережан до Львова.

— **Остереженє.** Неретельність а навіть нечестність фірми „Atlantic“, що вивозить через Ротердам емігрантів до Америки, звістна була львівскій поліциї, котра даятого через свою експозитуру на львівскім двірци поробила заходи, щоби наглядно розвідатись про діяльність нової лінїї перевозової. Зроблено се в той спосіб, що з'обовязано емігрантів з громади Сосулівка (повіт Чортків), котрі вибрали ся дня 20 марта с. р. до Америки з картами лінїї „Atlantic“, аби по приїздї до ротердамскої пристані повідомили львівску поліцию про свої пригоди з фірмою „Atlantic“. І справдї наспіло сими днями до полицийної експозитури на на львівскім двірци зелїзничім отсе письмо: „Ротердам дня 30 марта 1910 р. До поліциї дворець у Львові. На відповідь вашу, котру ви нас просили, щобисьмо вам написали, як нам буде коло води в Ротердамі (Голяндия), отож нам ту є так: нарід сидить тисячами вже по кілька недїль, їсти не дають, так ся з людьми обходять, як у нас з псами, отож просимо вас, хто їде на Atlantic Express Rotterdam, то тих аґентів всаджувати в тюрму а людий наших цїлком не пускати на ту лїнїю. Ми у вас протокол складали 20 марта 1910 р. котрісьмо їхали на аґента Austro-Amerik. з Ягольницї з повіта Чортківского з Галичини, щиру вам правду пишим, ми мали сїдати на 26 марта, а ту і гадки нема ще, коли будем сїдати, бо тота компанія то самі жиди і они навіть шіф не мають добрих, іно саме драпте. Іван Наконечний, Тимко Бігун, Гнат Туничка, Савка Чорний, Сидор Бидрило, Андрій Наконечний, Павло Лисий, Стефан Бидрило, Микола Жовків, Гаврило Лесїй“. — Письмо се говорить само так ясно, що здаєсь, не потреба би й додавати, щоби наші сьвідомі люди остерігали наших емігрантів перед сею фірмою і тими єї аґентами, що волочать ся по селах і охотних до виїзду справляють на Ротердам до сеї фірми.

— **До виділу** львівскої філії Руск. Товар. педагог. вибрані: др. Роман Ковшевич яко голова, п. Василь Скринчук, п. Ясеницка Евгенія, п. Ірина Січиньска і п. Омелян Ревюк, яко члени; заступниками виділових вибрані: п. Роман Кульчицкий і п. Лопатиньска.

— **З акад. ґімназиї.** Т. зв. „попередні“ іспити для екстернїстів, припущених до іспиту зрілости в лїтнім речинци с. р. в ц. к. академічній ґімназиї у Львові, відбудуть ся в тій ґімназиї ві второк дня 19 цьвітня с. р. від 8 години рано почавши. — Екстернїсти мають зголосити ся в канцеляриї Дирекциї один день наперед і зложити приписану таксу. — Дирекция.

— **Огні.** В Ямници згоріло сими днями 18 загород селяньских. Огонь був, здаєсь, підложений. — З Сатмар-Неметі, головного міста сатмарского комітату на Угорщинї, доносять що там горять лїси належачі до міста. Огонь ширить ся з незвичайною скоростию. Шкода величезна.

— **Дрібні вісти.** Руский народний театр, котрий тепер дає представленя в Коломиї, має виїхати на май до Черновець, до чого з'обовязаний субвенциєю буковиньского сойму, яку дістає що року. — На загальних зборах кружка українських студентів гірничих „Чорногора“ в Лубні (Leoben) дня 23 марта вибрані до виділу на лїтний піврік Р. Кулицкий голова, О. Винар, писар і Я. Гаврилїв касєр. — В Чернівцях відбуде ся дня 15 мая торжественне відкрите нїмецкого народного дому, побудованого коштом 700.000 К. — 6 Хінців з жінками, дїтьми заїхали до Львова через Сибір аж з Шангаю. З фаху суть они жонґлери (показують веїлякі штуки). Мужчини говорять дуже добре по російски. Позаяк жінки жебрали на улицях, то їх замкнено до арешту. Поліция відставить тих Хінців мабуть до російскої границї. — В ночи з 1 на 2 с. м. знайдено на шляху зелїзничим межи Городком а Родатичами страшно покалїчене і роздерте тїло якогось мужчини. Хто то був той нещасливий, не удало ся й доси висьлїдити.

— **Самоубийства.** Вчера рано около 4 год. відобрав собі жите студент ветеринариї, Антін Іполит Заремба, син ґімназияльного професора з Коломиї, лїт 23. Вернувши рано з якоїсь забави з цьвітами і у фраку, написав лист до матери і товаришів та отверту картку, в котрій просить, щоби тїло єго полишено в помешканю аж до приїзду родичів і щоби єму дали до домовини богато цьвітів, бо він їх за житя дуже любив, стрілив до себе з револьвера в ліву грудь. Заалярмовані вистрілом сусїди завізвали поготівлю ратункову, котра відставила самоубийника ще живого до шпиталю, де він около 7 год. рано помер. — З Дрогобича доносять, що там застрілив ся управитель копальнї, Володислав Добрикиньский, лїт 26. Він приїхав з Борислава до Дрогобича, щоби там старати ся о руку якоїсь панни. По розмові з панною вернув до готелю і вистрілом, вцїленим в голову, відобрав собі жите.

— **Провінціональна мантійка.** Надстражник скарбовий п. Фр. Лявдер в Мостах Великих знайшов недавно тому якусь женщину лежачу в поли, котра аж корчила ся з болів. П. Лявдер подав їй поміч і довідав ся від неї, що она називає ся Ірена Делятовска і нїби то хотїла отроїти ся. Відратувана попросила п. Лявдера о адрес, щоби на случай потреби могла до него віднести ся. В кілька днів знайдено ту женщину знов нїби то без памяти при дорозї коло Камінки струмилової. Тут сказала она, що називає ся Ірена Маруш та ішла до Львова, щоби тут вступити до монастиря. В Камінцї Струмиловій притулили єї через два днї, покріпили, дали 10 кор. запомоги та ви-

---

Едвард Темпльмор поглянув на човно, котре відвозило Кляру на поклад корабля і велїв відтак перевести Гевкурста і Францїска на велике човно фреґати та віддати їх там під строгий догляд. Відтак пустив ся з оставшими ся моряками в глубину острова в погоню за розбишаками.

В часї тих подій причалили до острова і прочі човна з вояками, вислані з обох военних кораблїв. Розбишаки, позбавлені обох своїх провідників і розсїяні безладно по цїлім острові, були по більшій части поубивані і полонені. За не цїлих дві години можна було виправу уважати за покінчену, а що полонених було дуже богато, постановлено, аби човна перевезли їх на фреґату, бо капітан того корабля, яко старший командант спільної виправи, мав право видавати дальші прикази.

Зловлених розбишаків переглянено і счислено на покладї фреґати. Було їх майже шістьдесять, половина з них таких, що були вивезені на остров ранені і тут без опору піддали ся. Убитих начислено пятнацять і здогадувано ся, що якесь їх число утонуло, коли послїдне їх човно затопила арматна куля з великого човна фреґати. Хоч полонені розбишаки подавали, що найбільша їх часть не зловлена, то однако можна було надіяти ся, що ще кількох криє ся по печерах острова.

Позаяк капітан фреґати мав приказ вертати як найскорше, то постановив сейчас відплисти з полоненими до Порт Рояль і полишив коло острова шунер, аби той добре ще перешукав остров і забрав решту розбишаків, як би ще які там укривали ся. Відтак мав шунер забрати всї цінні річи, які найшлись би на „Местнику“, а сам розбишацкий корабель мав знищити.

Зі звичайною скоростию в военній морскій службі виповнено всї ті прикази. Розбишаків разом з Францїском замкнено в окремім спіднім відділї фреґати і витягнено на поклад човна. За пів години фреґата розпустила всї вітрила і відплила, полишаючи Едварда Темпльмора з єго шунером, аби докінчив свого дїла. І Кляра полишила ся на покладї шунера і мала тепер час прогнати з серця судженого єго заздрість і підозріня.

XVII.

Перед судом.

По цїлотижденевій їздї прибула фреґата до Порт Рояль і капітан сейчас удав ся до міста, аби повідомити сейчас адмірала о успішнім висьлїдї виправи.

— Богу дякувати! — сказав адмірал. — Отже вкінци таки удалось нам зловити тих опришків. Не зашкодить їм, як трохи повиснуть. А їх капітан, кажете, потонув?

— Так менї сказали — відповів капітан Манлї — він був в послїднім човнї розбишацкім і оно потонуло, розбите кулею з нашої великої канонїрскої лодки.

— Шкода; такий конець був для него за добрий. Але на прочих мусимо дати відстрашаючий приклад. Судити їх буде суд маринарский, бо єму прислугує право суду на мори. Пришліть ту зволоч сюди на берег, капітане; не хочу з ними мати нїчого більше до дїла.

— Добре, пане адмірале; але менї здаєть ся, що на острові лишило ся ще кількох опришків і тому велїв я лишити ся шунерови і перешукати остров.

— Ага, правда — перебив адмірал — скажіть менї: чи Темпльмор найшов свою суджену?

— Так і менї здаєть ся, що всьо добре, тілько що я не мав часу говорити з ним о тім.

— Гм! — сказав адмірал — тішить мене то. А тепер вишліть лиш розбишаків на берег і віддайте їх в руки властий. Коли ще їх більше найде ся, то їх можна буде повісити, як Темпльмор привезе їх. Мене більше тішить, що ми половили тих розбишаків, нїж як колиб здобули яку французку фреґату.

За які три тижднї по тій розмові донїс секретар адміралови, що наближає ся шунер Темпльмора і заповів свій приїзд вистрілами з далека, бо захоплений тишиною мусів задержати ся на повнім мори і полишити ся там мабуть до вечера.

— То шкода — сказав адмірал — бо нинї рано будуть розбишаки ставлені перед суд. А він може їх ще кількох мати на своїм кораблї. (Дальше буде).

слали до Львова. В два дні тота женщина відограла знов таку саму комедию і сказала вже, що єсть сестрою п. Лявдера і так вимантила знов кількапайцять корон. Єсть то очевидно мантійка, перед котрою остерігаємо.

— **З царства злодіїв і розбишаків.** Злодії і розбишаки бувають всюди, але щоби всілякі навіть високі достойники духовні і сьвітскі були злодіями, то водить ся лиш в одній Росиї, де мало не всї чиновники то одна величезна добре зорґанізована шайка злодіїв. Між ґенералами і офіцирами, між цивільними і войсковими урядниками або, як їх в Росиї называють „чиновниками“, повно злодіїв і розбишаків, лиш очевидно не таких звичайних, простих, котрих би можна легко прихопити на чім небудь. До ряду тих цивільних і войскових причисляють ся дальше й духовні. Сими днями наспіла вість з Петербурга, що в александроневскій лаврі викрито брак 70.000 рублів. Показало ся однак пізнійше, що то за мала була сума, щоби на неї можна було лакомити ся. Дальше слідство викрило брак 2 міліонів рублів, а тої дефравдациї допустив ся архімандрит Амврозий, котрого й засуспендовано в урядованю з причини виточеного єму слідства о дефравдацию. Кажуть, що архімандрит, хоч і монах, знав ся на красї женьского рода, а краса иноді дорого коштує. Дальше доносять з Петербурга, що там арештовано оногди двох офіцирів сибірского полку, котрі прибувши до Петербурга, звабили до свого мешканя якогось ювілєра і хотїли зрабувати єму дорогоцінности вартости 20.000 рублів. — Дальше доносять: Доходженя в справі надужить в інтендантурах, ведені сенатором Ґаріном, викрили, що чиновники на сибірскій зелїзници продавали ваґони, призначені на перевіз осіб, на вози фрахтові для всіляких підприємців. На день курсувало таких возів 10 до 40. — Сими днями арештовано і замкнено у виборґскій вязници начальника кошаньскої, котрий спроневірив 20.000 рублів. — То все лиш дрібнички, які дістають ся до відомости заграничних ґазет. — „Свод. Слово“ доносить в видї чутки, що бувшого нижно-новгородского ґубернатора бар. Фредерікса арештовано в Петрокові і замкнено до тамошної вязниці.

— **Арештоване агента еміґрацийного.** Краківска полїция арештувала 28-лїтного Якова Фельдмана з Підволочиск, проживаючого постійно в Бучачи, котрого прихоплено на вишукуваню еміґрантів їдучих до Америки. Фельдман був посередником межи еміґрацийними аґентиями а еміґрантами і діставав за то по 10 кор. за кождого еміґранта. Крім того вишукував він людий ще окремо на власну руку і казав собі добре платити. Оногди приїхали з під Бучача дві партиї, разом 35 людий. Після переведеного полїциєю доходженя побрав Фельдман від тих людий крім звичайної заплати по 10 кор. ще 800 кор. або разом 1150 кор. Одна з тих партий вже виїхала була з Кракова, а другій зложеній з 11 людий вернено 300 кор. з гроший, знайдених при Фельдмані. Арештованого відставлено до суду карного і тепер веде ся против него слідство за єго мантійскі практики на шкоду еміґрантів. Як небезпечного пташка замкнула краківска полиция до клїтки, можна здогадувати ся з того, що староство в Городенцї дало знати краківскій полїциї, що в звязи зі справою арештованого Фельдмана замкнуло в Городенцї дві аґенциї еміґрацийні, які вишукували еміґрантів.

Телєґрами.

Берлин 8 цьвітня. Часописи доносять, що начальник громади Трептова позволив социяльно-демократичній партиї відбути під голим небом в трептовскім парку віче, протестуюче против реформи виборчої.

Льондон 8 цьвітня. Палата послів ухвалила 339 голосами против 237 першу резолюцию в справі „вета“ палати льордів. Націоналїсти голосували з правительством.

Льондон 8 цьвітня. На корабли „Карн Рона“ (Cairn Rona), на котрім плило 900 еміґрантів росийских, чорногорских, вірменьских і ин., вибух огонь в хвили, коли корабель перепливав через канал Ля Манш. На поміч поспішили зараз шведский пароплав „Уплянд“ і анґлїйский „Канада“. Они забрали людий з горіючого судна і привезли їх до Довр та притягнули туди також і „Карн Рона“. Після оповіданя подорожних, огонь вибух в маґазині вугля, положенім побіч кают жіночих. Одна женщина згинула, кілька потерпіло рани; 400 еміґрантів поїхало до Льондону, прочі остались о Доврі.

Константинополь 8 цьвітня. Король Петро взяв участь в нинїшнім селямлику. Завтра поїде на Атоньску гору.

Константинополь 8 цьвітня. Одна з часописий оголошує розмову з Міловановичем, котрий заявив, що межи Туреччиною а Сербією майже вже заключено сердешне порозуміне в справі адрийскої зелїзниці. Мілованович єсть дальше тої гадки, що прийде до союза держав балканьских під проводом Туреччини.

Петербург 8 цьвітня. Еп. Евлоґий виголосить в клюбі националістів відчит під заголовком: „На чім основує ся спасеніє Холмщини“. Еп. Евлоґий разом з ґр. Бобріньским орґанізують прогульку до Холмщини.

Париж 8 цьвітня. Підсекретар державний Шерон, котрий вернув з Марсилії до Парижа, заявив, що імовірно страйк моряків в найблизших днях скінчить ся.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5·\underline{50}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10·\underline{30}$.
З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*), **$2^{\underline{05}}$**, **5·53**, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, **4·25**, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, $10^{\underline{13}}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), $9·\underline{44}$, $6·\underline{29}$*), $11·\underline{55}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) $9·\underline{28}$, 6·13*), $11·\underline{39}$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 $10·\underline{10}$
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10·\underline{15}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11^{\underline{15}}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, $11·\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10·\underline{45}$.
До Сокаля: 6·14, 11.05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, $8^{\underline{39}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), $6^{\underline{30}}$, 10·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: $5·\underline{53}$*), 6·32, 1·49*), $6·\underline{50}$, $10·\underline{54}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні Вл. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.